

A vigasztaló

Mi a tűzhely rideg háznak,
Mi a fészek kis madárnak,
Mi a harmat szomju gyepre,
Mi a balzsam égő sebre;
Mi a lámpa sötét éjben,
Mi az árnyék forró délben,...
S mire nincs szó, nincsen képzet:
Az vagy nekem, oh költészet!

Ha az élet útja zordon,
Fáradalmat fájva hordom,
Képemen kel búbarázda,
Főmön a tél zúzmarája:
Néhol egy-egy kis virág nyit,
Az is enyhít egy parányit:
A virágban téged lellek,
Öröme a kietlennek!

Ha szivemet társi szomja
Emberekhez vonva-vonja,
De majd, mint beteg az ágyba,
Visszavágyik a magányba:
Te adsz neki puha párnát,
Te virrasztod éji álmát,
S álmaiban a valóság
Tövisei – gyenge rózsák.

Jókedvem te fűszerezed,
Bánatomat elleplezed,
Káröröm hogy meg ne lássa,
Mint vérzik a seb nyílása;
Te játszol szivárvány-színben
Sűrű harmatkönnyeimben,
S a panasz, midőn bevallom,
Nemesebb lesz, ha kidallom.

Verseimben van-e érdem:
Sohse' bánom, sose kérdem;
Házi mécsem szelíd fénye
Nem hajósok létreménye,
Nem a tenger lámpatornya,
Mely felé küzd száz vitorla,
Mely sugárát hintse távol...
Elég, ha nekem világol.

A verset az Arany János kritikai kiadás (*Arany János összes művei*, I. kötet. Sajtó alá rendezte: Voinovich Géza, Bp., Akadémiai, 1951), az *Arany János összes költeményei* (I. kötet, sajtó alá rendezte és a jegyzeteket írta Szilágyi Márton, Bp., Osiris, 2006) című kiadások szövege alapján közöljük.